

Homilie van de heilige Doroteos van Gaza (6^e eeuw)

Als wij liefde hadden met medelijden en pijn, zouden wij geen acht slaan op de fouten van onze naaste, volgens het woord: 'De liefde bedekt een menigte van zonden'¹ en 'de liefde rekent het kwaad niet aan; alles bedekt zij'².

Als wij dus de liefde hadden, zou de liefde zelf iedere fout bedekken, zoals de heiligen doen, wanneer zij de fouten van de mensen zien.

Zijn de heiligen blind, dat zij de zonden niet zien?

Nee, wie heeft er groter afkeer van de zonde dan de heiligen? (...)

Altijd beschermen de heiligen de zondaar, tooien en helpen hem, om hem, wanneer hij valt, op het juiste ogenblik op te richten, en zij voorkomen dat hij een ander schade berokkent, en maken zo ook zelf meer vooruitgang in de liefde tot Christus.

Laten we daarom de liefde verwerven, ons toeleggen op medelijden met de naaste, om ons te behoeden voor het verschrikkelijke kwaadspreken, het oordelen en het minachten.

Laten wij elkaar helpen, als onze eigen ledematen. Want 'wij zijn ledematen van elkaar'³, Als wij dan één lichaam vormen, en als wij stuk voor stuk elkaars ledematen zijn⁴, dan lijden, wanneer één lid lijdt, alle ledematen mee.⁵

Kortom: zorg ervoor, ieder volgens zijn krachten, één te zijn met elkaar.

Want hoe meer men één wordt met zijn naaste, hoe meer men één wordt met God.

Ik geef u een beeld ontleend aan de vaders,

opdat u de kracht van deze onderrichting moogt begrijpen.

Stel dat er een cirkel op de grond is getrokken,

een groef die met een passer in het rond is getrokken, vanuit een middelpunt.

Het midden van de cirkel noemt men middelpunt. Let goed op wat ik u zeg!

Denk dat deze cirkel de wereld is, middelpunt van de cirkel is God,

en dat de stralen van de omtrek naar het midden

de wegen of levenswijzen van de mensen zijn.

Naarmate de heiligen naar het midden gaan, in hun verlangen tot God te naderen,

komen zij langs een toegangsweg dicht tot God en tot elkaar.

Hoe meer zij God naderen, hoe meer zij ook elkaar naderen;

en hoe mee zij elkaar naderen, hoe meer zij God naderen.

Dat moet u ook denken in omgekeerde richting.

Wanneer men zich van God afwendt, keert men zich naar de buitenkant;

hoe meer men zich van God verwijdt, hoe verder men zich van elkaar verwijdt,

en hoe meer men zich van elkaar verwijdt, hoe verder men zich van God verwijdt.

Zie, dat is de aard van de liefde.

Zolang wij ons aan de buitenkant bevinden en God niet liefhebben,

zolang heeft ieder van ons een afstand tot zijn naaste.

Maar als wij God liefhebben, verenigen wij ons,

zoveel als we God naderen door onze liefde tot Hem, ook in liefde met de naaste

en wel zoveel als wij ons met onze naaste verenigen, verenigen we ons met God.

Doroteos van Gaza, *Geestelijke werken, Monastieke cahiers* 30, hfst. 6, nr. 76-78. Abdij Bethlehem, Bonheiden, 1986

¹ 1 Petr. 4,8

² 1 Kor. 13,5-6

³ Rom. 12,5

⁴ Rom 12,5

⁵ 1 kor. 12,36